

**NITTEDAL KOMMUNES UTTALELSE TIL RATTSSØUTVALGET – NOU 2004:13 –
EN NY ARBEIDS OG VELFERDSFORVALTNING – OM SAMORDNING AV
AETATS, TRYGDEETATENS OG SOSIALTJENESTENS OPPGAVER**

1. Nittedal kommune er en av 17 kommuner som har vært med i samordningsforsøket mellom kommunens sosialetat, a-etat og trygdeetaten. Vår erfaring er entydig: Samordning virker. I vårt lokale jobbsenter, tilknyttet servicetorget, har disse tre etatene samarbeidet konkret og nært. Effekten har vært umiddelbar. Flere har kommet i arbeid raskere; dvs at færre går på trygd og sosialhjelp. Samordning gir derfor en mer brukerrettet og mer effektiv velferdsforvaltning. Spørsmålet blir da hvilken modell som vil gi best samordning, best brukerretting og mest optimal bruk av ressursene på sikt.
2. I Nittedal mener vi at Rattsøutvalgets forslag om to statlige etater ikke vil være noen god løsning. Det vil gi uklare ansvarsforhold, omfattende mellomregnskaper, komplisert rapportering og dermed økt byråkratisering. En løsning med to statsetater vil fortsatt gjøre brukerne til kasteballer mellom etatene, slik det altfor ofte er i dag. Likeledes mener vi det er grunn til å frykte for konsekvensene av utvalgets forslag om å dele den økonomiske sosialhjelpen mellom en statsetat og kommunene. Slik forslaget er utformet, vil det lett gi den kommunale økonomiske hjelpen et fattigkassestempel.
3. Vi er samstemte i at vi må ha en førstelinjetjeneste som er lokal, og som er samordnet og samlokalisert. Uansett hvordan arbeids- og velferdsforvaltningen totalt sett blir organisert, må dette være på plass. Det er viktig å passe på at denne førstelinjetjenesten forblir lokal. At den er lokal, er faktisk en betingelse for at den for brukerne er en reell første linje hvor de kan få hjelp. En slik lokal førstelinje er en forutsetning for å få gjennomført målsettingen om en virkelig arbeidslinje.
4. I kommunen er vi delt i synet på hva som vil være den mest hensiktsmessige totale organisasjonen. Det ene synet går ut på at det beste vil være å slå sammen alle tre etatene til en, statlig etat. Det vil gi de beste forutsetningene for å ta hensyn til totaliteten i brukernes behov; det vil være den enkleste måten å sikre at vi får tatt hele "verktøykassa" i bruk, slik at brukerne kommer raskest mulig i arbeid. De som står på dette standpunktet legger også stor vekt på at en slik statlig etat lettere vil sikre brukernes rettigheter. Med en kommunal organisering vil staten enklere kunne velte mer av de økonomiske utgiftene over på kommunene. Konsekvensen vil kunne bli at kommunene ikke blir i stand til å yte den økonomiske støtte og andre former for støtte som folk etter loven har rett til.

Det andre synet går ut på at den nye organisasjonen bør være delt mellom en statlig pensjonsetat og en kommunal arbeids- og velferdsforvaltning. Kommunene bør ta seg av den øvrige delen av arbeids- og velferdsforvaltningen, den som også krever, i større eller mindre grad, utøvelse av et politisk skjønn. Kommunene har erfaring med samordning og vil bedre kunne legg et helhetsperspektiv til grunn, et perspektiv som igjen blir korrigert i forhold til lokale forhold. Der vet kommunene best hvor skoen trykker. Det er viktig med nærhet til et politisk styrende organ. I en statsetat blir veien lang fra Storting via departement og direktorat til de lokale enhetene. Både et brukerperspektiv og et demokratiperspektiv taler for en slik løsning. Samtidig er det en selvfølgelig forutsetning for dette synet at staten bevilger kommunene den økonomiske forutsigbarheten som den unner seg selv.